

دُعا

خُدایا! ما به تو دل می سپاریم
پناهی جُز تو در عالم نداریم
به مهر خود دعای ما روا کن
به ما اندیشه نیکو عطا کن
خداوندا! تو خود ما را بر آن دار
که خوش رفتار باشیم و نیکو کار
همیشه راستگو باشیم و خوش رو
برای مردم آزرده، دلجو
دلی هرگز ز دست ما نرنجد
نباشد هیچیک از کار ما، بد
ز ما راضی شوند آموزگاران
نگردد کاهلی از ما نمایان
بُود مادر ز ما همواره خوشنود
دهیم انجام فرمان پدر زود
ز ما میهن همه آباد گردد
ز آزار بندگان آزاد گردد

(عباس یحیی شریف)

فرہنگ

خُدا یا : اے خدا !

بہ تو : تجھ کو، تجھے

می سپاریم : ہم سونپتے ہیں

پناہی : کوئی پناہ

جُز تو : تیرے سوا

بہ مسہر خود : اپنے لطف و کرم سے

رواگن : قبول کر

اندیشۂ نیکو : اچھی سوچ

خوش رفتار : خوش کردار

خوشرو : ہنس مکھ

مردم آرزوہ : دکھی لوگ

دلجو : دلجوئی کرنے والا، ہمت بندھانے والا

نرنجد : نہ دکھے، تکلیف نہ پہنچے

آموزگار ان : آموزگار کی جمع، استاد

ہموارہ : ہمیشہ

زود : جلدی

میہن : وطن

برآن دار : اس پر لگائے رکھ، اس کی توفیق عطا فرما

تصرین

۱- یہ نظم زبانی یاد کیجیے۔

۲- آخری چار شعروں کو فارسی نثر میں لکھیے۔

۳- خوش رفتار ، نگو کار ، راستگو ، خوشرو کو جملوں میں استعمال کیجیے۔

۴- ”خدا یا“ اور ”خداوند“ کے آخر میں ”الف“ کیسا ہے؟ ایسے ہی پانچ الفاظ

اور بنائیے۔

۵- مندرجہ ذیل افعال گرامر کے اعتبار سے کیا ہیں :

می سپاریم ، کُن ، باشیم ، شوند ، دار